

Abychom něco milovali, musíme si uvědomit, že o to můžeme přijít.

List želivských farností, terciářů a přátel kláštera

1/2018

SILOE

NECHME NAŠE ÚSTA

POSTIT SE

OD OŠKLIVÝCH SLOV

A NESPRAVEDLIVÉ KRITIKY

protože

K ČEMU JE DOBRÉ POSTIT SE OD

ptáků a ryb

KDYŽ **HRYŽEME A POŽÍRÁME**

SVÉ BRATRY?

SV. JAN ZLATOÚSTÝ

DRŽET PRAVÝ PŮST

Robert Herrick (17.stol.)

Je snad pravý půst
vzdát se slaniny, zvěřiny?

Je snad půst věci úst?

Je snad půst dát si slib
z masa nepojíst, o to víc
na talíř si nandat ryb?

Lačnět a v hadrech bloudit
na odiv lidu, bez klidu,
klopit zrak, vzdechy loudit?

Ne, půst je víc, toť sklizeň!
Svaž snopy své a dej jíst duši,
má hlad, žízeň!

V ten čas se hněvu vzdej,
záště, zlých řečí, všech křečí,
změň život, směr mu dej!

Jen silou ducha rostem,
zmoř hladem hřích, ne břich,
pak prošels pravým postem!

Milí čtenáři, farníci, terciáři a přátelé želivského kláštera,

prehouppli jsme se do nového roku 2018 a s naším prvním číslem časopisu Siloe jsme před branami postní doby. Protože jsme nestihli vydat poslední číslo Siloe ještě na konci uplynulého roku, nabízíme vám také malé ohlédnutí za uplynulým rokem a posledními událostmi roku nového.

Kněžské svěcení P. Gorazda Tomáše Plavnického, O.Praem.

V sobotu 21. října 2017 v 10:00 hod. byl se dvěma diecézními jáhny vysvěcen na kněze náš spolubratr Gorazd Tomáš Plavnický, OPraem. Kněžské svěcení přijal z rukou otce biskupa Jana Vokála. Jsme vděční všem farníkům, kteří ho podpořili svou účastí, a také všem, kteří na něj mysleli a myslí stále v modlitbách. Byla to krásná slavnost a s vděčností Bohu děkujeme za dar jeho povolání. Gorazd byl diecézním biskupem ustanoven za humpoleckého vikáře pod vedením správce humpolecké farnosti a vikářem, P. Hroznatou Adamcem. Bydlí však v klášteře a od 1. února 2018 byl

opatem Jáchymem ustanoven do funkce provizora želivské kanonie (rozuměj bratra, který má na starosti ekonomické a hospodářské záležitosti). Hned v neděli 22. října měl Gorazd primiční mši svatou v kostele sv. Mikuláše v Humpolci, kde byl zároveň farníky uvítán do pastorační služby. Primici na Slovensku v rodné obci Hromoš měl o týden později, v sobotu 28. října v 10:00 hod. Do nově postaveného filiálního kostela se shromáždila rodina, příbuzní, přátelé a kněží z farnosti pocházející. Primiční kázání měl P. Tadeáš. A nakonec jsme P. Gorazda jako novokněze celebranta uvítali v Želivě, a to v neděli 12. listopadu v 10:30 hod. Kázání se ujal náš vzácný host, irský misionář Pat Collins, který zde v těchto dnech vedl jeden z duchovních seminářů. Po mši svaté proběhlo společné agapé v prostorách jídelny v konventu kláštera. Hodně Božích milostí do Gorazdovy kněžské služby přejí všichni želivští bratři, terciáři, zaměstnanci a želivští farníci.

Víkendový dětský tábor – Záhada hlavolamu

„Toto byl nejlepší tábor, co jsme doposud měli,“ řekl Jakub, jeden z 39 účastníků víkendovky, která se uskutečnila v našem klášteře pod vedením P. Davida a skupiny 19 šikovných animátorů, vedoucích a pomocníků na konci října 2017. Na programu byly nejrůznější hry, soutěže, sporty a dokonce i tanec, tajemství, záhady, neviditelné odkazy, šifry, zkouška odvahy a jiné atrakce. Děti jely na společný výlet do aquaparku a prožily nezapomenutelné zážitky. Již teď avizujeme víkendovku pro starší (od 9 let) v klášteře od 20. do 22. dubna 2018. Těšíme se na všechny.

Svatomartinský průvod

Za pomoci Sylvy Schumacherové, její přátel a dokonce i Policie ČR se 11. listopadu, přesně na svátek sv. Martina, uskutečnil další svatomartinský průvod. Oblíbená událost Želiváků ani letos nebyla zapomenuta. Právě naopak. Protože svátek připadl na sobotu, i přes upršené počasí dorazila spousta lidí, kteří netrpělivě očekávali sv. Martina na bílém koni, aby ve svátečním průvodu požehnal celé obci a farnosti. Svatý Martine, oroduj za nás!

prezentována v Paříži, Moskvě, Vídni, Praze, Mnichově, v Londýně, Hannoveru, v Římě a v dalších světových metropolích. Pracuje v prostoru světském i sakrálním. Když Jan Pavel II. v roce 2003 navštívil Bratislavu, pódium, na kterém celebroid mši svatou, dominovala bronzová socha ukřižovaného Krista zhotovená právě v jeho ateliéru. Jeho návrh podoby obětního stolu a ambony do želivského kostela se opírají o již realizované Santiniho architektonické prvky. Základní deska oltáře – tzv. mensa - bude zhotovena z mramoru onyx. V knize Genesis 2,12 je zmínka o tomto kameni, který se nacházel přímo v rajske zahradě. Kamenná deska bude umístěna na konstrukci z hydronálie (moderní nerezavějící tvarovatelný kov), představující stříbrnou drapérii. Plášť – drapérie je totiž četný motiv v našem opatského

kostele. Všechny obrazy na bočních oltářích a na oltáři hlavním jsou umístěny na drapérii. Cílem architekta tedy bylo vytvořit něco, co do chrámového prostředí vzhledem k již existující výzdobě zapadne, avšak bude to i něco, co pochopitelně jemně připomene umění dnešní moderní doby. Mensa budí dojem, že se na drapérii vznáší k Bohu spolu s nejsvětější obětí Ježíše Krista, na které mají všichni věřící podíl. Ambona bude věrně ladit s barevností dřeva kazatelny a kostelních lavic s typickou barokní intarzií. Deska pultu bude opět z onyxu. Přední výzdoba ambony věrně zobrazí žebra z lodě kostela, jak je navrhl sám Ján Blažej Santini. Při uvedení díla a posvěcení oltáře plánujeme do programu zahrnout i přednášku o samotném díle a realizaci, která byla sice mnohem komplikovanější, než jsme si na začátku mysleli, ale která nakonec zanedlouho přinese další umělecký prvek do skvostného želivského chrámu a obohatí želivskou liturgii. O všem vás podrobně budeme informovat.

Návštěva emeritního opata Bronislava

Po návštěvě ateliéru jsme v tentýž den navštívili nedaleko odpočívajícího emeritního opata Bronislava, kterému P. Gorazd udělil novokněžské požehnání. Opat Bronislav je dlouhodobě nemocný po opakované mozkové příhodě. Při naší návštěvě byl však čilý a při plném vědomí. Jeho největším handicapem je, že není schopen chůze a má zasažené řečové centrum. Pečlivě se o něj stará náš spolubratr Petr Pavel Valtoš a opatova rodná sestra Fidélis Kramárová. Prosíme vás všechny o modlitby za nemocného opata Bronislava, který také významně přispěl k rozvoji našeho želivského kláštera co do počtu členů i co do oprav atd.

Minitábor se sv. Martinem pro děti

A nezapomněli jsme ani na děti ve věku 6-9 let, které se ve dnech 24.-26. listopadu sešly v Mateřské školce ve Vřesníku, kde se uskutečnila speciální víkendovka pro děti pod názvem „Minitábor se svatým Martinem“. Pod vedením Vojty Koubka a animátorů se na táboře opravdu nikdo nenudil a ti, kteří byli poprvé bez rodiny na jiném místě nějakou tu noc, v sobě objevili odvahu a překonali sami sebe, jak to ostatně osobně referovali. Velké poděkování P. Davidovi, animátorům a v neposlední řadě Jarce Loukotové, která nám pomohla se zajištěním prostor a stravy ve Vřesníku.

Setkání želivských terciářů

Členové třetího řádu sv. Norberta, tzv. terciáři, což jsou muži i ženy z řad laiků, kteří se chtějí více přidružit ke společenství premonstrátů, se sešli na památku sv. Kateřiny Alexandrijské 25. listopadu 2017 a krátce po Novém roce 20. ledna. Na předadventním setkání se sešli s P. Gorazdem, P. Tadeášem, P. Siardem a P. Davidem a vyslechli si svědectví a zajímavé povídání o svátosti kněžství. Hlavního slova se ujal P. Siard, správce lukavecké farnosti a podpřevor kláštera. Zajímavými postřehy ho doplnili další bratři. Vrcholem setkání byla mše svatá celebrována naším novoknězem, P. Gorazdem, který se ujal také kázání. Lednového setkání se zúčastnil náš terciář Max Kašparů, který byl nedávno vysvěcen v řeckokatolickém ritu na kněze. Dopoledne nabídl reflexi o současné postmoderní společnosti a trefně vystihl hlavní charakteristiku zdravého a nezdravého prožívání víry. Po diskuzi a přednášce následovala mše svatá celebrována P. Tadeášem a kázání se ujal P. David. V kruhu premonstrátů z komunity a našich vzácných bratří a sester z širokého okolí jsme měli možnost odpoledne posedět s panem opatem Jáchymem a vzájemně sdílet své postřehy a zážitky z uplynulé doby.

Biblické představení „Milost je pro každého“

Na Štědrý den, 24.12. 2017, jsme uvedli premiéru dalšího biblického představení. Původně jsme plánovali začít přípravu a nácviky již někdy v září, no, kvůli jiným povinnostem se nakonec vše nechalo na poslední chvíli tak jako skoro pokaždé. Kdyby nebylo několika horlivých rodičů, asi bychom uvedení nového představení odložili až na Velikonoce. Nemít ještě v polovině listopadu definitivní scénář, kulisy, kostýmy ani rozdělení rolí byl opravdu mazec. Nehledě na zvukovou nahrávku, která je nutná k tomu, aby se mohly začít zkoušky s našimi malými herci. Každý rok žasnu nad nesmírnou

houževnatostí a záplem, se kterým jsou rodiče ochotni pomoci. Dvě maminky (Martina Loukotová a Alena Benešová) během týdne ušily tallity – tedy židovské modlitební šály. Tomáš Hrobský během několika dní navrhl a zkonstruoval snad doposud nejkrásnější kulisu – lodičku apoštolů. Zdeněk Zahálka a Martina Loukotová vylepšili kulisy stromů. Martina Másilková nebo paní Hrobská napekly pro děti na každou zkoušku výbornou buchtu a společně s nimi pravidelně pomáhala také Evička Zahálková, aby měli naši vzácní herci pravidelný přísun horkého čaje do studeného kostela. Vzniklo tolik dobrých nápadů! Vojtěch Koubek a Zdeněk Zahálka vymysleli jednoduchý způsob osvětlení scény a velké poděkování patří dalším osvětlovačům, Filipovi Spoustovi a Josefovi Zahálkovi. Vlasta Dolejšová, která pomáhala s kostýmy, zřejmě inspirována ochotnickým želivským divadlem, přivezla dětem praktický stojan na kostýmy. Mimochodem další, kdo s kostýmy pomáhal, byla Jana Konopáčová, Eva Zahálková, Martina Másilková a Helena Vacková. Za zpěvu naší nové hudební kapely ve složení Petra Žáka, Pavlinky Novákové, Klárky Šimáčkové, Aničky Dvořákové a Julinky Žákové se začala vánoční mše svatá. Tajemství naší spásy, které jsme při liturgii slavili, pokračovalo nádherným rozjímáním o Osobě, kterou jsme při slavení přijali. Začalo se biblické představení „Milost je pro každého“. Na scéně se najednou objevilo několik osob, a to pod tíhou plátna symbolizujícího tmou hříchu a beznaděje. Ty se vzápětí proměnily v pastýře, kterým se náhle zjevil anděl oznamující narození Spasitele. Již podruhé se tak mezi námi objevila Svatá rodina díky malé Kačence a manželům Hrobským. Tím příběh končit nemůže. Vždyť evangelista Jan nazval Ježíše Slovem s velkým „S“. A proč? Protože Ježíš je to nejdokonalejší Slovo, to nejlepší Slovo o Bohu. Vždyť kdo jiný může lépe znát Otce na nebesích, když ne On, Boží Syn. A tak se na scéně najednou objevuje dospělý Ježíš, který cituje proroka Izajáše, a hned na začátku svého veřejného působení se setkává s nepochopením. Ano, to Slovo, které se stalo Tělem, nepřišlo do žádné idylky, ale mezi lidstvo ušpiněné hříchem. A právě takovéto lidstvo Ježíš přišel vykoupit a nabídnout svou milost, zdarma daný nezasloužený dar. Mezi prvními ho dostal apoštol Petr, obyčejný rybář. Pak ale to bylo deset malomocných, z nichž jenom jeden jediný byl schopen poděkovat. Milosrdný Samaritán, o kterém Ježíš promluvil k jednomu znalci zákona, je názorným příkladem člověka, který věděl, co všechno od Boha dostal, a proto byl schopen pomoci a tak sám projevit milost. Čím víc lidí pochopí, co všechno v životě zdarma dostali, tím štedřejší budou k těm, co si to nezaslouží. Protože jediné tehdy se ze světa neztratí milost, tedy to, co Bůh dává každému člověku. Proto se tento příběh dostal do našeho divadla. Dalším omilostněným člověkem byl Zacheus, člověk vysokého postavení, ale malé postavy. Hříšník, kterého navštívil Bůh a v pořadí další, kterého setkání s milostí proměnilo na následovníka Krista. Jenomže pro ty, co si o sobě myslí, že jsou lepší než ti druzí, to bylo velké sousto, a tak se Ježíš dostává na kříž. Jeho pronásledovatelé ještě netuší, že Boží plán nemůže překazit lidská zloba a ten, kterého probodli, je může zachránit, protože vstal z mrtvých. Milost je totiž pro každého.

(Repríza biblického představení bude uvedena na Velikonoční neděli 1.4. 2018 a v letošním roce bychom rádi naplánovali ještě další uvedení, o kterém vás budeme informovat.)

Slavné sliby P. Davida Petra Palušáka

O Slavnosti Neposkvrněného početí Panny Marie 8. prosince složil do rukou opata Jáchyma slavné sliby náš bratr David Peter Palušák, kterého mnozí znáte již víc než tři roky. Takovou dobu tady totiž působí ve farnosti a zároveň jako kaplan pro mládež. David k nám přišel ze Slovenska (* Svit) od saleziánů a dekretem generálního opata premonstrátů a po domluvě s nejvyšším představeným saleziánů v Římě k nám přestoupil a byl doživotně inkorporován (vtělen) do naší želivské kanonie. Po slavnostní mši

svaté, která proběhla za účasti bratří kanonie a přátel, byli všichni zváni na slavnostní oběd do klášterní jídelny. I nadále působí jako farní želivský vikář a kaplan pro mládež humpoleckého vikariátu. Spolubratři, terciáři a farníci mu vyprošují hodně Božích milostí a darů Ducha Svatého ve společenství bratří želivské kanonie.

Svatý Mikuláš měl co dělat

nejstarší s tím měli, jak se ukázalo, největší problém. A tak do dalšího roku dostali za úkol víc vzájemně jeden druhého chválit a povzbuzovat. Mikulášskou audienci úspěšně vedl P. David v doprovodu s čerty deváté třídy a oblíbenou andělskou učitelkou, paní Janou Jarošovou. Mikuláš se však nezastavil ani po návštěvě základní školy. Zavítal do mateřské školky, kde ho již málem ve spánku očekávaly ty nejmenší boží dary. Zrovna se chystali k odpolednímu odpočinku. Naštěstí to ale Mikuláš stihl. Čertům přikázal zůstat za bránou s tím, že v žádném případě se nesmějí dostat ani jen do dvora. Ani sám Mikuláš nečekal tak milé přijetí, jakého se mu dostalo u těch nejmenších ratolestí. Nebyl tam žádný strach. A co nás úplně dojalo nebyla jenom bezprostřednost, ale i jedna holčička, která se bez jakýchkoliv zábran rozhodla Mikuláše obejmout. Zkrátka konečně tady někdo pochopil, že Mikuláš nebyl strašák, ale dobrák!

Další mikulášská cesta pokračovala k těm, kteří jsou většinou doma sami a již dávno mají za sebou dětství. My jsme jim vděční za vše, co pro nás každoročně dělají. Bohužel, nestihli jsme navštívit všechny skvělé farníky, ale snažíme se zlepšovat každým rokem. Doufám.

Vánoce v klášteře

I při zdobení vánočního stromečku může být velká legrace. To mohla prožít parta našich spolubratrů: P. Siard, P. Gorazd a P. Tadeáš. Říká se, že když kocour není doma, myši mají hody. V našem klášteře to však neplatí. Náš opat má žerty rád. A my si umíme vystřelit i sami ze sebe. Když se zdobil hlavní vánoční strom, najednou spolubratry zasáhla zvláštní forma epidemie MITROSIS ACUTA. Tato diagnóza byla poprvé označena tímto výrazem našim P. Siardem, který má jako jediný želivský premonstrát asi nejlepší školu na to, aby se k pojmenování diagnózy odvážil. Je totiž vystudovanou zdravotnou sestrou. ☺ (Mitrosis – rozuměj od slova

mitra). Možná se jeho označení poněkud bizarní virózy dostane do obecného slovníku diagnóz z prostředí církve. Po podání antimitrotica však došlo ke zmírnění příznaků. Bohužel neobešlo se do bez vedlejších účinků. Jedna přítelkyně želivského kláštera po shlédnutí neblahých důsledků dostala strach z možné nákazy. Byla uklidněna postiženými pacienty informací, že v katolické církvi tato viróza ohrožuje jenom muže, zvláště kněze. Jsme vděční našemu opatovi za jeho smysl pro humor i za to, že nám humor dopřeje. Ad multos

Annos!

Štědrá večere v klášteře se nese v česko-slovenském duchu, protože na stole jsou jak české, tak slovenské štedrovečerní pochoutky. Ale ono se to nedá úplně takto specifikovat, protože páter Maxmilián pocházející ze Slezska pravidelně k večeri přináší vánoční oplatky, což je tradice

společná také Slovákům a Polákům. Proti gustu žádný dišputát. Rybí polévku uvařil opat Jáchym a se zbytkem dobrot nám pomohla naše terciářka Faustína Lucie Dikantová. Kromě místních bratří k nám zavítali i někteří z farností kolem: P. Hroznata, P. Maxmilián, P. Timotej a přidal se také čechtický farář Tomáš Kábele. Štědrá večere u premonstrátů nebývá dlouhá, protože pak se všichni rozjedeme do farností kolem, abychom mohli slavit s věřícími eucharistií.

Nové společenství chval

Farnost Želiv a Klášter Želiv během posledních dvou let uspořádaly již čtyři Alfa kurzy. Poslední skončil v polovině prosince loňského roku. Další se chystá na podzim 2018. Díky těmto kurzům kolem kláštera vznikla skupina aktivních věřících, kteří se v klášteře setkávají každý týden a založili dokonce hudební skupinu zpívající chvály. Od Nového roku se připravují na to, že se zapojí také do místní liturgie. Považujeme to za další dar Ducha Svatého, že tady vzniklo pěkné společenství mající zájem o vzdávání chvály našemu

Pánu. V Bibli se píše, že modlitba chval boří zdi a otevírá prostor Bohu, pro kterého nic není nemožné.

Zmiňovaná skupina našich přátel se sešla ve vánoční době 29. prosince na zpívání vánočních koled. Bylo obdivuhodné, jak málo člověku stačí, aby se zabavil a prožil požehnaný vánoční čas. Jedna z největších vlastností člověka je najít štěstí v malých věcech.

Návštěva rakouského kláštera ve Schläglu

22. ledna se několik našich bratří a zaměstnanců (celkem 44 lidí) vydalo na návštěvu premonstrátského kláštera ve Schläglu (3 km vzdušnou čarou od českých hranic na rakouské straně Šumavy – Böhmerwald). Areálem nás doprovázel osobně pan opat Martin Felhofer, který je v úřadě již od roku 1988. Schlägelický klášter je

vnoučetem našeho kláštera. Poslední historické výzkumy potvrdily, že byl založen z Milevska, a právě želivský klášter je mateřským klášterem milevského kláštera. Opat Martin nás provedl klášterem a nově zrestaurovaným kostelem, dále jsme absolvovali prohlídku seminárního centra, místního pivovaru (o něco většího než je ten náš) a pak nás náš autobus vyvezl na Hochficht, lyžařské středisko, kde jsme v nově otevřené ski-aréně poobědvali. Letos v lednu tam otevřeli novou lanovou dráhu na vrch

Reischlberg (1281 m.n.m.) přímo na hranicích s Českou republikou. Měli jsme možnost vyvézt se s opatem až na vrchol. Sice jsme se nemohli pokochat krásným výhledem, protože tam byla ledová mlha, ale stále to za to. Na závěr jsme navštívili tzv. Jugendzentrum, tedy centrum pro mládež přímo v zasněžených horách rakouské Šumavy, kde jsme byli pohoštěni čajem, kávou a dobrou buchtou.

Za celý výlet vděčíme štědrému hostiteli, opatu Martinovi, který vše organizačně zabezpečil. Dodneška vzpomíná na opata Víta, kterého pokládá za svatého. Klášter Schlägl mimochodem daroval opatu Vítovi první auto značky Volkswagen a v minulosti nám hodně pomáhal. Poděkování patří také Michaelu Líbloví, který nás doprovázel a pomáhal tlumočit celou prohlídku. Vielen Dank!

Den kanonie

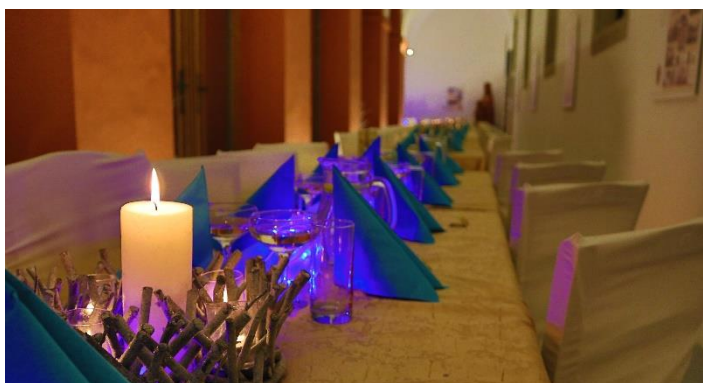
30. ledna se v klášteře uskutečnil Den kanonie. S příchozími bratřími jsme v 11:00 hod. slavili eucharistii a pak jsme společně poobědvali a vzájemně sdíleli události poslední doby u kávy a čaje.

Benefiční ples kláštera v Želivě

V rámci charitativní dražby byly vydraženy různé zážitkové ceny v celkové hodnotě 35 400,- Kč na potřeby svozového vozu neziskové organizace Medou, která se stará o mentálně postižené a autistické děti.

První ples Římskokatolické farnosti Želiv

Farní karneval 2018

PROČ CHODIT DO KOSTELA

Kostel – posvátný prostor

Aneb proč chodí křesťané do kostela?

katecheze

Lidská zkušenost s posvátnem

Osmého října slavíme v Želivě slavnost posvěcení chrámu. Vrchol tohoto slavení bývá během nedělní eucharistie, kdy se v kostele sejde ke slavení mše celá farnost. O co jde při slavení posvěcení chrámu? Známe různé církevní slavnosti, svátky nebo památky, ale ve všech těchto případech se během slavení setkáváme s osobou. V první řadě to jsou osoby Svaté Boží Trojice, které oslavujeme i při slavnostech zaměřených na Pannu Marii nebo svaté. Ale jak je to se slavením kostela? Mohlo by se možná zdát, že se tím trochu vracíme k pohanství, kdy se budovám, posvátným hájům a jiným zázračným místům připisovaly božské významy. Nicméně abychom slavení zasvěcení kostela pochopili správně, je třeba si uvědomit, že už židovství a posléze křesťanství odmítlo takové praktiky tím, že se oba náboženské směry rozhodly uctívat jenom jediného Hospodina.

Zamysleme se nejdříve nad významem posvátných míst. Zde musíme jít ještě před křesťanství, a dokonce i před židovství. Antropologové tvrdí, že lidská civilizace vznikla v momentě, kdy lidé začali pohřbívat své mrtvé. To znamená, že začali mít úctu k zemřelým, a místa jejich odpočinku byla nějakým způsobem vyňata z běžného užívání. Nedá se zde ovšem ještě s jistotou mluvit o víře v posmrtný život. Souběžně s praktikováním úcty k zemřelým si lidé začali uvědomovat existenci něčeho nadpřirozeného, což se často projevovalo úctou k rodinným či místním bůžkům a různým tajemným silám. Pro účely projevoování úcty byla vyhrazena zvláštní posvátná místa, kde lidé své bůžky a jejich projevy oslavovali. Podobnou dynamiku můžeme vidět i ve formování Vyvoleného židovského národa, kdy Synové Abraháma nejdříve poznávají Boha a pak mu král Šalamoun staví chrám, kde Bůh chce přebývat a kde mu lidé přinášejí vzácné dary a klaní se mu.

Dnes známe místa setkání člověka s Bohem v každém velkém náboženství a tak synagogy, mešity a kostely patří neoddělitelně do našich měst a obcí.

V čem jsou křesťanské kostely jiné?

Často dnes slýcháme, že lidé v něco věří, třeba i v Boha, ale nechtějí chodit do kostela. Tvrdí, že s Bohem si mohou popovídat například během procházky v lese nebo někde na louce, kde se cítí příjemně. Křesťanství uznává, že to tak také jde. I samotný Ježíš říká „kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich“ (Mt 18,20). Otázka ale zní, s jakým Bohem si takoví lidé chtějí povídat? Mohou na louce poznat Boha křesťanství?

My známe Boha díky tomu, že informace o něm máme od našich předků. Tento pramen nazýváme Tradicí církve, ve které je zahrnuto Písmo svaté, všechny pravdy víry ale i historie křesťanství. Tento zdroj informací funguje proto, že víra je sama v sobě sdělná. To znamená, že věřící člověk má potřebu se o svou víru podělit a díky tomu se víra může šířit do celého světa. Kdyby například apoštolové neměli potřebu podělit se

o svou radost ze setkání se zmrtvýchvstalým Ježíšem, dnes bychom ani nevěděli, že vůbec nějaký Ježíš z Nazareta existoval. Ježíš si ovšem přeje, aby ho všichni poznali. On je naše Brána do nebe a všichni budeme, vlastně už jsme, v Kristu spaseni. Není zde žádného jiného prostředníka mezi Otcem a lidmi. A já věřím, že každý člověk do nebe chce dojít. Lidé si to však často neumí představit, a tak se raději uspokojí lacinými odpověďmi, jen aby nemuseli převzít zodpovědnost za svůj život, a to i ten posmrtný. Velmi rozšířená je neurčitá představa, že si každý člověk potřebuje zabezpečit jakousi „vstupenku do nebe“, kterou si zaslouží jen dokonalým životem. Mnozí pak vidí křesťanství jako organizaci, která nutí své členy dodržovat tvrdé morální zásady, kterým nejsou schopni dostát, a už nevidí Krista, který nám všem jde vstříc s „volňáskem“, zadarmo, bez jakýchkoliv zásluh.

Jak už bylo naznačeno, jádro křesťanského života tvoří setkání, lépe řečeno setkávání se zmrtvýchvstalým Kristem. Ideálním místem pro toto setkávání je kostel. V kostele se totiž konají mše, při kterých se zpřítomňuje umučení, smrt a zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Kostel je standardním místem vysluhování svátostí. To zde se ve křtu ze starého člověka stává člověk nový a zde přijímáme Ducha Svatého ve svátosti biřmování. Zde nám také Kristus odpouští hříchy ve svátosti smíření. V kostele odpovídáme na Boží volání, zde říkáme Ano milované osobě. Zde přijímáme svěcení, abychom mohli sloužit Bohu i lidem. Do kostela se také vracíme na konci naší pozemské poutě, kdy se s námi na chvíli loučí i společenství věřících. Kostel je místem života, v kostele je život, v kostele to žije. V kostele prožíváme radosti i smutky. Do kostela chodíme i s našimi trápeními a světujeme je Bohu.

Zde je třeba říci, že kostel oproti častému očekávání není místo, kde bychom od kněží měli čekat zázračné odpovědi na všechny naše otázky. Nevíme například, proč umírají děti na rakovinu. Nevíme, proč je někdy tak náročné uživit rodinu a vychovat děti. Nevíme, proč někdy naše vztahy, o kterých jsme si mysleli, že jsou nerozlučitelné, končí velkým fiaskem. Nevíme, proč je utrpení tak zdrcující...

Těžko se nám hledají slova, když před námi stojí trpící člověk. Co ale víme, je to, že i když my tady na zemi si s tím nevíme rady, Kristus si s tím jistě poradí. Pohlédneme na kříž a uvidíme, že on má osobní, bytostnou zkušenost s lidským utrpením. On přesně ví, o čem mu říkáme, on ví, co prožíváme.

Bůh nám přichází vstříc. To on nás přivedl do kostela, i když si myslíme, že jsme přišli sami. On nás shromáždil v jeden Boží lid. Ve mši prožíváme tu podivuhodnou výměnu milostí: Bůh nám dává spásu a my mu vracíme slávu, úctu a čest. On nás posvěcuje a my ho velebíme, on nám žehná a my mu přinášíme plody naší práce, chléb a víno, aby on nám dal nazpátek Tělo a Krev svého Syna, jako pokrm na cestě do života věčného. V kostele jsme posvěcováni, to jest uschopňováni přijímat Boží milosti. Na základě toho jsme pak schopni se o ně dělit. Jsme schopni šířit lásku, protože jsme ji přijali od Boha.

V kostele se shromažďuje společenství, na kterém se uskutečňuje spása

Z výše uvedeného vyplývá, že kostel není posvátný pro stavbu samotnou, ale pro společenství věřících, které se v něm schází kolem Krista. Dokonale to vystihuje příběh o Zacheovi (Srov. Lk 19, 1 – 10), který toužil spatřit Ježíše, i když se bál, že on se s ním, hříšníkem, bavit nebude. Jeho touha byla tak silná, že dokonce běžel před davem napřed, aby vylezl na strom a mohl Ježíše alespoň spatřit, až bude procházet kolem. Jenže ve skutečnosti to bylo naopak: Ježíš počkal na Zachea. Počkal si, až bude připraven ho vyslechnout. A dobře víme, co následovalo. Ježíš se Zacheovi skoro vnuť do domu, ale evangelista píše, že Zacheus ho přijal s velikou radostí. Je to moment, kdy vidíme, jak si Bůh buduje chrám v srdci člověka. Ježíš pak utvrdil lidi kolem o Božím záměru, když řekl, že do domu Zachea v ten den přišla spása. To je nakonec ten nejpádňější důvod, proč vlastně chodíme do kostela: je to proto, abychom dosáhli spásy. Vystihuje to i vstupní modlitba tohoto dne:

Bože, připomínáme si dnes výroční den posvěcení tohoto kostela,
ve kterém se shromažďujeme, abychom tě chválili;
vyslyš naše prosby a stůj při nás, abychom ti zde sloužili vždy s čistým srdcem
a stále plněji zakoušeli, že se na nás uskutečňuje spása.
Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána,
neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého žije
a kraluje po všechny věky věků.

Zamyšlení pro návštěvníky kostela

Na konci tohoto příspěvku by bylo vhodné představit nějaké shrnující zamyšlení, nějakou výstižnou motivační kampaň pro to, aby lidé chodili do kostela. Osobně si myslím, že Bůh je natolik všemocný, že si najde cestu k člověku, i když se člověk do kostela nepohne. Proč mu to ale trochu neulehčit? Nechci zde popisovat žádný přesný návod na použití kostela, zakončil bych své zamyšlení pouze malým přáním:

Přeji Vám i sobě, abychom se v kostele nikdy necítili sami. Je zde Kristus, který se na setkání s námi těší. Přeji nám, abychom měli radost z toho, že lidé, kteří jsou v kostele, chtějí být s námi. Přeji nám, abychom se proměňovali v živé kameny, ze kterých si Bůh buduje svůj chrám. Přeji nám, abychom o našem setkání ze zmrtvýchvstalým Ježíšem vydávali takové svědectví, aby to oslovilo lidi, kteří Ho zatím neznají. Pokud nám to takhle půjde, mám velkou naději, že se pro tento svět staneme věrohodnými následovateli Krista.

P. Gorazd Tomáš Plavnický, O.Praem.

VTIPY

Veverka sedí na stromě a otevírá oříšky. Rozlouskne první – stříbrné šaty. Rozlouskne druhý – zlaté šaty. Rozlouskne třetí – svatební šaty. Veverka se pak rozpláče, schoulí se do klubíčka a vzlyká: „Do háje, kvůli jedné hloupé pohádce se ani nenažeru!“

Běží po lese rodina šneků a potká medvěda. Ten se jich ptá: „Proč tak utíkáte?“

Šnek mu odpoví: „No, víš, v lese je daňová kontrola a já mám barák, moje žena má barák, děti mají domy a tak utíkáme.“

Medvěd se rozmýšlí a říká: „No jo, já musím utíkat taky. Vždyť já mám kožich, moje žena má kožich a všechny moje děti mají kožich.“

A tak běží celá rodina, když v tom je najednou potká krtek. Když zjistí, co se děje, zamyslí se a dá se na útěk. Jak tak utíká, dostane se k zoologické zahradě a potká paviána. Ten se ho ptá, proč utíká. Krtek odpovídá: „No, víš, v lese je daňová kontrola a já tuneluji, moje žena tuneluje a dokonce i všechny moje děti tunelují. Proto utíkáme.“

Pavián mu na to odpovídá: „To musí být nějaká blbost, vždyť já mám holý zadek, moje žena má holý zadek, děti mají holý zadek a celý život jsme zavření.“

V jedné farnosti pravidelně kostelník upíjí v sakristii mešní víno. Farář dostane jednak podezření, jednak (jak už to v mnohých farnostech bývá) anonymní udání od věrných duší. A tak se jednoho dne schová v sakristii za obraz Ježíše a čeká, co se bude dít.

Cvakne klika a už je tu kostelník. Otevře skříňku, vytáhne láhev, pohledem se ujistí, že je v sakristii sám, a otočí se k obrazu Panny Marie.

„Panno Maria, že si můžu dát alespoň trošku? Jestli ne, tak to řekni." Jelikož obraz nic neříká, kostelník již pozvedá toužebně láhev - když tu se za jeho zády ozve: „Nech to víno na pokoji!"

Kostelník se otočí k obrazu Ježíše a odsekne: „Tebe jsem se, Ježíši, na nic neptal!"

Farář potká muže ze své obce, který tu a tam pije přes míru. „Potěšilo mě, že jsem Vás včera zase jednou viděl na večerní mši svaté." Muž se udiveně zeptá: „Takže v kostele jsem byl taky?"

Kaplan se dozvěděl, že jeden z ministrantů tahal kočku za ocas tak silně, že jí ho málem utrhl. V následující hodině probíral trápení zvířat a ptal se ostatních ministrantů, jaké příkázání jejich kamarád porušil. Jeden se přihlásil a řekl: „Co Bůh spojil, člověk nerozlučuj."

Františkán sedí ve vlakovém kupé naproti muži v elegantním obleku. Je parné léto, v celém vagonu je jako v peci. Pán už to horko nemůže vydržet, vstane, odloží sako, odváže si kravatu a říká škodolibě františkánovi: „Tohle vy nemůžete udělat!" Páter vstane, vyjde ze dveří a za malou chvíli se vrací, nese své kalhoty přes ruku a pánovi řekne: „Tohle zase nemůžete udělat vy!"

Přijde na faru člověk, tváří se nešťastně a prosí: „Pane faráři, ukradli mi kolo, nemám na čem jezdit, pomozte mi. Lidé se u vás zpovídají, takže vy víte o všem. Řekněte mi, kde to kolo je, já si pro ně dojdou." Kněz říká: „Vyloučeno. Copak nevíte, že platí zpovědní tajemství?" Člověk na to: „To vím, ale prosím, pomozte mi. Nemám na čem jezdit." Kněz říká: „Jediné, co pro vás mohu udělat, že budu kázat o tom, že krádež je hřích. A vy se dívejte po lidech. Kdo se začervení, ten bude mít tu krádež na svědomí." Příští neděli pan farář probírá důkladně celé desatero. Druhý den potká toho člověka a ptá se: „Proč jste odešel před koncem kázání?" On mu odpoví: „Pane faráři, nebylo třeba tam být až do konce. Při tom šestém příkázání jsem si vzpomněl, kde jsem to kolo nechal."

Paní katechetka chtěla dětem vysvětlit, co je to zázrak. Zeptala se: „Když pokrývač spadne ze střeby a nic se mu nestane, co je to?“ „Náhoda,“ odpověděl Karlík.

„A když druhý den zase spadne ze střeby a opět se mu nic nestane, co to je?“ „Štěstí,“ odpověděl Karlík.

„A když i třetí den spadne ze střeby a zase se mu nic nestane, co to je?“ „Trénink,“ odpověděl Karlík.

Zpovídá se paní a celou dobu jen nadává na svého manžela. „Dobrá,“ říká kněz, „za pokání se za své hříchy pomodlíte dvakrát Otčenáš a za manželovy hříchy třikrát růženec.“

Víte, co se stane, když na Slovensku v Jaslovských Bohunicích vybuchne jaderná elektrárna? Slováci budou zpívat „Kde domov můj“ a Češi „Nad Tatrou sa blýska“.

Letos popeleční středa připadla také na spíš komerční svátek sv. Valentína. V naší farnosti se pravidelně v postní době začínají snoubenci připravovat k přijetí svátosti manželství, proto se budeme lásce věnovat v následujícím článku.

speciál

POPELEČNÍ STŘEDA + SV. VALENTÍN = ZASTAVME INFLACI LÁSKY

Líbáš jako Bůh

Když jsem poprvé slyšel o filmu „Líbáš jako Bůh“, tak jsem byl z názvu ze začátku trochu pohoršen. Vadila mi troufalost, se kterou autoři do názvu zapojili Pána Boha. Odhlédnu-li od kvalit nebo mínusů filmu jsem si pak později uvědomil, že název sám o sobě vůbec není špatný. Právě naopak, z křesťanského hlediska je geniální. Polibek je přece projevem lásky a v křesťanství jde o to, aby člověk miloval jako Bůh. V čem jiném by měli být křesťané, díky svatému křtu, Boží děti, podobné Bohu, když ne v lásce. Děti jsou přece podobny rodičům a Boží děti mají být podobné Bohu.

Když jí miluješ, není co řešit?

Podobně jako jsme dnes svědky inflace (za stejné peníze si dnes koupíme méně než např. před deseti lety), tak jsme svědky inflace, která ohrožuje lásku. Pod tímto nejčastějším pojmem se dnes ukrývají různé představy. Pro některé je láska záležitostí celého života, pro jiné románek na jednu noc. Nedávno mě navštívil jistý člověk a snažil se mě přesvědčit, že se po patnácti letech manželství zamiloval do jiné ženy a že konečně po dlouhé době opět pocítil, co je pravá láska: „Proč bych měl žít se svojí manželkou, když miluji jinou ženu?“ A starší čtenáři určitě kroutí hlavou nad argumentem mnoha mladých lidí, že uzavírat manželství je jen otázkou papíru a „když jí miluješ, není co řešit“, jak se píše na obalu jednoho nejmenovaného nápoje. Láska dnes nemusí znamenat to, co kdysi. Obávám se, že podobné problémy byly i v dobách dřívějších. Stačí si vzpomenout na Jidáše, který rozhodně nelíbal jako Bůh. Proto je nutné se neustále snažit demaskovat falešné a pomýlené obsahy lásky obsahem původním. Začít tedy skutečně musíme až u Adama a Evy, nebo ještě přesněji, u Hospodina. Je však třeba dávat velký pozor, aby to nebyla jenom karikatura Boha, protože pak se takovou láskou dá napáchat velké zlo. Tou nejlepším jistotou, abychom nesklouzli do slepé uličky, je Boží Slovo a především Slovo všech slov, které bylo na počátku u Boha, sám Ježíš Kristus.

Láska je umění Boha, které dává člověku

Láska není „lidský vynález“. Nevznikla mezi lidmi. Pochází od Boha (srv. 1 Jn 4,7). Je to božská ctnost. Vždyť co jiné může držet tři božské osoby v tak dokonalé jednotě, že všichni křesťané vyznávají jednoho Boha, který je zároveň společenstvím? Jedině láska drží osoby pohromadě. A je to láska otevřená pro život, kreativní láska, která je schopna se zcela rozdat. Bůh stvořil svět, protože miluje. Chtěl se o ten velký poklad, který má v sobě, podělit se stvořením. Apoštol Pavel v listě Efesanům tvrdí, že Bůh si nás vyvolil, tedy rozhodl se pro

každého jednoho z nás ještě před stvořením světa (Srv. Ef 1,4). Zkrátka, kdo skutečně miluje, ten dává život, umí se dělit o to, co má, a raduje se. Pro tento důvod byl člověk stvořen a jedině o něm se píše, že byl tvořen k obrazu a podobě boží. Sv. Jan Pavel II. ve své teologii těla tuto podobu viděl především ve schopnosti člověka tvořit vztahy a milovat bez podmínek. Není přece Bůh ten, kdo takto jedná?

Láska je víc než cit

Ano, největší vlastností lásky je, že umožňuje milovat nezávisle na selháních, které by lásku chtěly pohřbit. Zde vidíme, že ten, kdo miluje, je velmi svobodný. Miluje totiž, protože chce, a to i tehdy, když si to nikdo nezaslouží. Miluje nezávisle na okolnostech. Láska je vždy spojena se svobodou. Kde není svobody, tam není lásky. Také proto snoubenci před svatbou dostávají otázku, zda je někdo nebo nějaká okolnost nenutí ke sňatku.

Kdyby je cokoliv nutilo, už by to nebyla pravá láska. Člověk může přinutit jenom sám sebe.

Tak narážíme na další podstatnou vlastnost lásky, a sice, že to není jenom pouhý cit. Láska zasahuje i rozum a vůli. Je to rozhodnutí. Kdyby byla jenom citem, mohla by snadno vyprchat. Protože je to rozhodnutí, může vytrvat. Ne nadarmo píše apoštol Pavel v listě Korint'ánům, že láska je trpělivá a vytrvalá. Je tedy

schopna nabrat druhý dech. Vnímat to můžeme již při stvoření. Bůh tvoří svobodného člověka, přestože ve své Prozřetelnosti ví, že právě svoboda bude zneužita proti němu. Člověk uvěřil lži d'ábla a odmítl Boha s jeho dobře míněnými radami. Mnozí rodiče určitě pochopí, jak se asi cítil, když ho děti neposlechly a ublížily si. Přesto Bůh na člověka nezapomněl a už v ráji mu slíbil Vykupitele. On totiž odpouští. Celý Starý Zákon je důkazem Boží lásky, která je schopna nabrat druhý dech, posílat jednoho proroka za druhým, a nakonec poslat Spasitele. Tuto boží lásku nezastaví hříšnost člověka. Bůh svědomitě odděluje hřích od hříšníka a přichází nás osvobodit od překážky, která nám brání žít plnohodnotný vztah s ním. Nezastaví ho ani tmavý chlév s kopou sena a zavřená lidská srdce, ani hříchem ušpiněná voda z Jordánu, do které ochotně vejde. Ani nenávisť farizeů, či nepochopeních vlastních učedníků. Nelekne se ani zlých jazyků, které ho označily za opilce a žrouta, důmyslně zhotovených bičů, které zraňovaly jeho záda, lhostejného davu, který po Květné neděli nečekaně změnil kabát, ani dřeva kříže a posměšků vznesených na jeho adresu. Až tam sahá výška, hloubka, šířka a délka Kristovy lásky (srv. Ef 3,18).

Láska je propojena s obětí

Boží láska unese hodně. Unese i bolest. Na to se v dnešní době často zapomíná. Kolik lidí se Ježíšovi pod křížem posmívalo, že zachraňoval jiné a sebe zachránit neuměl. Ironicky ho pokoušeli, aby sestoupil z kříže (srv. Mt 27,40-42). On ale nesestoupil. Určitě mohl, nechtěl viset, přibitý na kříž. Kdyby totiž sestoupil a odešel, vztah s Bohem by skončil: „Nechcete mě, odcházím!“ Láska mu však dala sílu zůstat i za cenu bolesti a vytrvat. Nevyděl se a neutekl před zlobou kolemstojících. Věrně zůstává, aby nechal jako jeho Otec otevřené dveře svého domu pro marnotratného syna, který se kdykoliv může vrátit s prázdnou kapsou a smradlavými šaty od stáda vepřů, do kterého kleslo jeho člověčenství.

Bůh může lásku zachránit

Nikdo nedovede sám takto milovat. Dokonce i Ježíš to ví a říká: „Beze mne nemůžete nic udělat“ (srv. Jn 15,5). Tuto lásku dokáže do srdce vlít jen Bůh skrze Ducha Svatého do každého křesťana (srv. Řím 5,4). Je třeba o ní prosit. Touha otevírá srdce pro přijetí božích darů. Vzpomeňme jen na Samaritánku, která se za poledního slunce objevila u studně, aby načerpala vodu. Ježíš se s ní dal do řeči a odhalil v její duši touhu po něčem hlubším. Tato hříchem zapařovaná žena žila již se šestým mužem a pořád nebyla šťastná. Chybělo jí to, co může dát jen vztah s Bohem. Měla žízeň po pravé boží lásce, kterou může vlít Bůh do každého vztahu skrze Ježíše Krista. Studna její duše vyschla a potřebovala se dostat k prameni podobně jako velké množství manželských párů, kterým dochází dech. Stačí své srdce otevřít Kristu a začít ho opět následovat, jak to udělala Samaritánka, a navíc pro Krista zapálila celou vesnici. Stačí přijít k Ježíšovi, jak to udělala Ježíšova Matka, a dát na její rady, abychom udělali všechno, co nám Ježíš řekne, a naplnili džbány obyčejnou vodou. Vždyť kolikrát v životě máme jenom tu obyčejnou vodu, hříchem poznačenou nestálou lásku. Ale Ježíš z ní může udělat víno, a z vína pak své tělo. Tedy ukázat svátostnou podstatu lásky. Co to znamená? Když se podíváme na manžele, měli bychom vidět, jak miluje Bůh. Bezpodmínečně. Manželství má být zjevením – ukazováním Boží lásky.

Manželství je studna, kde se najde dostatek vody pro každého. Nezapomeňte, milí manželé, čerpat a rozdávat každý den!

Tadeáš Róbert Spišák, O.Praem.

Další termíny přípravy na manželství v želivském klášteře:

4.3. 2018 (neděle) od 14:00 hod.

10.3.2018 (sobota) od 9:00 do cca. 16:00 hod.

CO JE Hnutí NEW AGE A PROČ JE DOBRÉ SE MU VYHNOUT

Myšlenky a terminologie hnutí New Age pronikají do každé oblasti našeho života. Existují tisíce knih New Age, nový styl hudby pod touto značkou, setkáváme se s různými kurzy tohoto ezoterického hnutí, máme speciální obchody, rituální uzdravovatele, různé druhy alternativní medicíny.

Přívrženci hnutí se na první pohled prezentují terminologií, která zdůrazňuje důležitost duchovního světa v naší době. Tvrdí, že v západním světě potřebujeme více duchovnosti a méně materialismu. Proto mnozí lidé toto hnutí nadšeně objevují. A to i křesťané.

Je velmi těžké podat definici tohoto hnutí. Stručně řečeno, je to jakýsi vysavač, který posbírá všechno, co najde na zemi a potom to smíchá. Když otevřete filtre vysavače, zjistíte, že je tam všechno možné a dokonale promíchané. Objevíte v něm prvky hinduismu i křesťanství a jiných náboženství včetně starých pohanských oprášených kultů.

Jeden ze způsobů, jak poznat hnutí New Age, je jeho zaměření na samospasitelné schopnosti rozumu. Hnutí mluví o znovuzrození, které nastává, když člověk stále více rozvíjí rozum a schopnosti podvědomí nebo nevědomí (sny, fantazie, neverbální jazyk atd.) Zde narážíme na velmi zásadní problém tohoto směru ve srovnání s křesťanstvím. V křesťanství se sám člověk nikdy spasit, zachránit nemůže. Vlastními silami toho není schopen, protože je poznačen hříchem. Potřebuje Spasitele, Ježíše Krista a jedině díky jeho dílu a osobě je spasen. New Age počítá s tím, že člověk se spasí vlastním úsilím, nepotřebuje Spasitele.

Hnutí pracuje často s pojmem energie, kosmické energie v jakýchkoliv formách a odnožích, např. Reiki. Byť zde není prostor na podrobné rozebrání problematiky, chci zde upozornit velice jednoduše, že duchovní svět je jako hypermarket, kde se prodává zboží kvalitní a zboží méně kvalitní nebo dokonce šizené či nezdravé. Je třeba pozorně vybírat. V křesťanství neuzdravují energie, ale osoba Ježíše Krista skrze Ducha Svatého, který nám byl dán. Když se člověk zaplete do neznámých energií, pohybuje se po území Nepřítele naší spásy, satana. Riskuje, že energie, kterou přijímá, pochází od Zlého. Může uzdravovat, ale svou daň si Zlý vezme někde jinde, např. ve vztazích v rodině atd. Pokud se v křesťanství prosí o uzdravení, tak člověk jenom prosí, aby přišel Duch Svatý a uzdravoval. Není to člověk, který má tyto schopnosti. Křesťan se v modlitbě za uzdravení jenom přimlouvá za nemocného, a to díky milosti křtu, kterým je spojen s Ježíšem jako se svým bratrem a Pánem života.

Další známka, že se jedná o hnutí New Age, je používání různých krystalů, které mají údajně duchovní sílu. Křesťanství je v tomto směru nohama na zemi. Zdůrazňuje osobní vztah s Bohem skrze Ježíše Krista v Duchu Svatém. On je pramenem uzdravení. Různé metody uzdravování od křesťanství rozlišíme na základě toho, jestli v modlitbě figuruje Ježíš jako Pán a Mesiáš.

New Age rádo používá jméno Ježíš, ale pod tímto jménem se ukrývá úplně jiná představa Ježíše. Často je to jen jakýsi erudovaný učitel, který dosáhl dokonalosti, a tak je pro nás vzorem. Ale není to ten, který na sebe vzal úděl hříšníka, protože hřích v terminologii New Age prakticky neexistuje. Hřích se redukoval na jakési pochybení, které je okradeno o důsledek duchovní smrti, přerušení vztahů s Bohem a lidmi, o pocit viny a hanby. Ježíš rovněž v hnutí nevystupuje jako Pán, kterému má člověk odevzdat život a podle Ježíše Krista se řídit. Dábel je v Bibli zobrazován jen jako ten, který nedovede nic nového stvořit. Na rozdíl od Boha dovede jen to stvořené překroutit, zneužít nebo zprznit. Krásně je to vidět na tomto hnutí, které dovede nadšeně zapojit do svých pomíchaných teorií dokonce i osobu Ježíše, uzdravování, znovuzrození – pojmy zároveň křesťanské, ale s úplně jiným obsahem. Ne nadarmo tedy svatí ďábla označují jako opici. Buďme tedy opatrní.

Praktiky New Age (např. reiki, uzdravování bez Ježíše pomocí talismanů, kamenů, krystalů, energií atd., léčitelů, homeopatie, jóga atd.) rozhodně nejsou křesťanské a pokud se někdo zapletl do některé z praktik, doporučujeme přistoupit ke svátosti smíření a vyhledat někoho, kdo se modlí za uzdravení a osvobození.

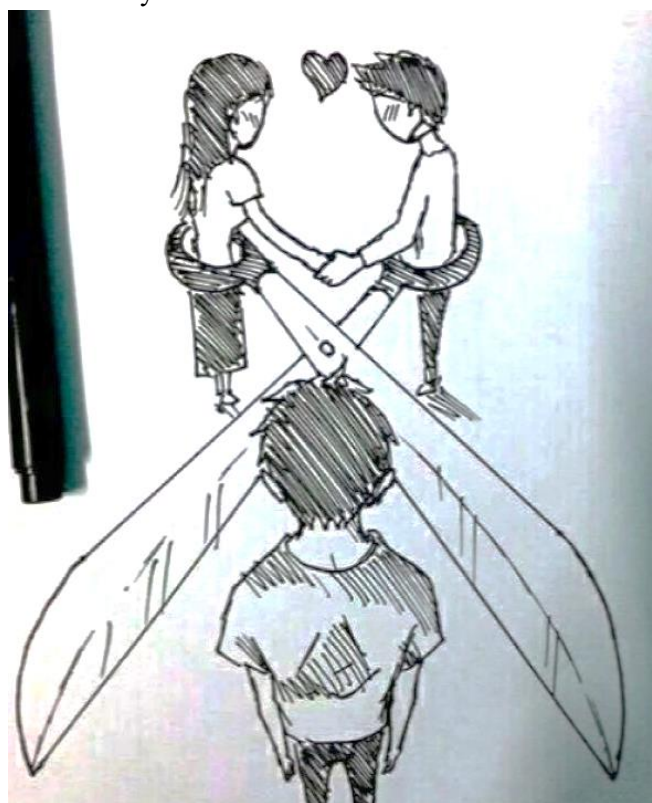

DÁVEJ POZOR, CO NOSÍŠ VE SVÉ MYSLI!

Když byla přednáška u konce, přistoupila ke mně jedna žena a požádala mě o radu. Navrhnul jsem jí, že se posadíme do první řady. Žena to odmítla s vysvětlením, že její situace vyžaduje diskrétnější místo, a tak nám místní pastor dovolil použít jeho kancelář. Tam si žena vylila srdce. Svěřila se mi s okolnostmi, které ji vedou k myšlenkám na sebevraždu.

Tato atraktivní a vzdělaná dáma byla po celý svůj život členkou sboru. Její otec, asi před padesáti lety, pomáhal při stavbě tohoto kostela. I většina jejích přátel a příbuzných byla z místního sboru. Tato žena se angažovala téměř ve všem, co se aktivit sboru týkalo, a život v její rodině se též blížil k ideálu. Manžel se postaral o krásný dům, nové auto, koupil jí šaty, jaké si jen přála. Děti byly zdravé a navštěvovaly skvělé školy. Ona se mohla svobodně rozhodovat, kam chce jít a kdy se vrátit. Pravděpodobně jí záviděly všechny ženy, co jí znaly.

Ale...Téměř v každém životě je nějaké „ale“. Manžel měl chladné srdce. Málokdy jí projevil kousek náklonnosti. Když viděla nějakého muže, jak se laskavě chová ke své manželce, naplňovalo ji to touhami. Stále si opakovala, jak ráda by všechno vyměnila, jen kdyby byla vdaná za člověka, který by naplnil její tělesné a především citové potřeby. Když viděla muže, který svým chováním odpovídal její představě o muži, který by jí mohl učinit šťastnou, začala snít, jaké by to bylo, kdyby byla jeho manželkou. Myšlenka na vášnivý zážitek s takovým mužem ji nenechávala spát. Věděla však, že by nikdy nepodnikla nic, co by rozbilo její domov. Přesto pokračovala ve fantazírování. Zkoumala různé muže a uvažovala, jaké by to bylo v jejich náručí. Vždyť, co je na tom špatného?! Nakonec se vždy zachovala tak, že jí nemohl nikdo nic vyčítat.

Jednou večer šla s manželem k přátelům na večeři. Hostitel byl celý večer ke své manželce velmi galantní. Zdálo se však, že manželka si jeho projevů pozornosti vůbec nevšímá. Žena mi řekla: „Nemohla jsem si pomoci, a jen jsem přemýšlela, jaká je škoda, zahrnovat tak obrovskou pozorností ženu, která si toho vůbec neváží.“

Od toho večera zaměřila všechny své vzdušné zámky na něho. Po měsících uvažování, se naskytla možnost mluvit s ním v soukromí. Řekla mu, jak velmi obdivuje jeho pozorné chování k vlastní manželce. Odpověděl, že i on velmi touží po ženě, která by o něj stála. Nakonec se shodli na tom, že právě oni dva k sobě patří. Došlo k laskavému objetí a následně k několika dalším, tajným schůzkám. Dlouhé měsíce žili jako v agonii. Velmi se trápili tím, že osoba, kterou milují, žije v manželství s někým jiným. Ač myšlenky na rozvod, se všemi těmi odpornými komplikacemi nenáviděli, milenec jí tlačil k rozvodu. Zнала však dobře svého manžela. Věděla, že by nikdy nedovolil, aby si vzala děti, a kdyby zjistil, co se děje, využil by všech možných prostředků, aby soud svěřil děti do jeho péče. A ona cítila, že kdyby ztratila děti, zanedlouho by to zničilo i

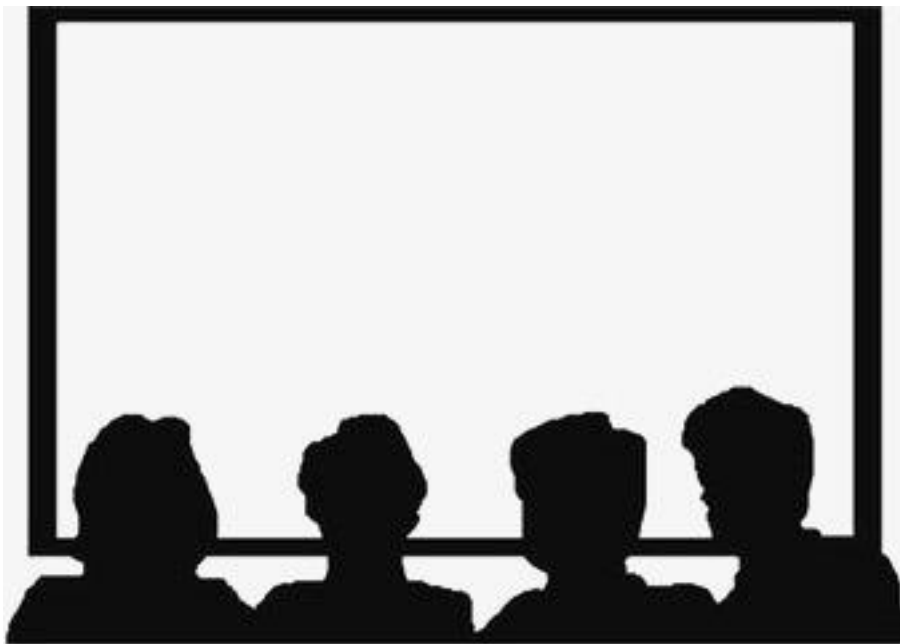
lásku, kterou ke svému milenci pocítovala. Zdálo se jí, že problém má jenom jediné řešení. Skoncuje se svým životem tak, aby to vypadalo jako nešťastná náhoda a bude po všem.

Díval se Bůh na tuto ženu a řekl jí: „Žiješ v cizoložném, vysněném světě, a proto tě za tvoji neposlušnost potrestám?“ Ne. Věřím, že Bůh toužil po tom, aby poznala, že její vyfantazírovaný svět vede k něčemu, co nedovede kontrolovat. Věřím, že Duch Svatý se snažil upoutat její pozornost na sebe. Ona ale neustále dělala to, co chtěla ona sama. Přál bych si, aby tento příběh měl šťastný konec. Neměl. Snažil jsem se o co nejlepší řešení, ale nepovedlo se mi to. Za několik měsíců jsem se od pastora dozvěděl, že ve svém autě měla „smrtelnou nehodu“.

Boží zákony nejsou postaveny tak, aby ničily naši zábavu. Jsou postaveny tak, aby nás chránily. Jenom Bůh zná všechny síly, které pracují proti nám. Existuje svět duchů, kteří se shromáždili proti Bohu. Bůh to dal jasně najevo ve svém Slově, že tyto síly jsou mocné a že na zemi můžou manipulovat s mnohými věcmi. Nestále na nás naléhá, abychom byli více podobni jeho Synovi, když chceme být uchráněni od bolestných věcí, které v nás zlo může způsobit.

Nikdy není bezpečné vstoupit na satanovo území. On jenom hledá, koho by sežral. Vybírá si svůj vlastní čas, aby dosáhl svých cílů. Nikdy nevíme, co udělá. Potkal jsem lidi, kteří mi řekli, že dvacet pět let žili se svými nemorálními myšlenkami, až se proměnily ve skutky. Pro satana je čas bezvýznamný. Když uvěříte, že existuje, pak velmi získáte, když se budete vyhýbat jeho území. Takový on má pro vás plán a může ho, bohužel, naplnit když vstoupíte na jeho území.

Trpělivě uče děti, co učí Bible o myšlenkách a představách. Uče je, aby měly správné touhy. Dá se to! Udělejte všechno, co můžete, abyste učili děti hledat čisté myšlenky. Bůh na nás naléhá, abychom se stali svatými. Pro mnohé to může být pojem, který se jich netýká. Ale Bůh říká něco jiného. Svatost je pro každého. Ne my se stáváme svatými, ale Bůh nás jimi dělá, pokud mu to dovolíme a necháváme se jím proměnit.

Představte si filmové plátno nad hlavou. A zkuste si na něm promítnout myšlenky, které vám přišly na mysl v posledních týdnech. Styděli byste se, kdyby každý mohl ty myšlenky číst? Už myšlenky a představy, se kterými si zahráváme ve své mysli, jsou nebezpečné a je třeba je usvědčit silou Božího Slova, které bychom měli číst a umlčet je tak, jako kdybychom zabili bzučícího komára.

Přeji nám všem, abychom opravdu vytáhli ze svých knihoven Písmo Svaté a začali číst, co je boží pravda a jaké jsou záměry Hospodina s našimi životy. Nepodceňujme nevěru v srdci, která sice není vidět navenek, ale rozežírá naše tělo zevnitř. Přístupme ke svátosti smíření bez

rutiny. Vystupme z vlaku povrchnosti a lhostejnosti, abychom si duši připravili na milostí naplněné Velikonoce a Letnice!

(z knihy Merlin Carothers: Co nosíš ve své mysli)

INFORMACE O VYDÁNÍ:

List Siloe je vydáván několikrát v roce pro vlastní potřebu Kanonie premonstrátů v Želivě a Římskokatolické farnosti Želiv. Stálá redakce: P. Tadeáš Róbert Spišák, OPraem., P. David Peter Palušák, OPraem., Eva Jurečková, Jarmila Urbánková, Simona Moravová, Jan Pikl. Vaše připomínky a příspěvky můžete posílat na: farnostzeliv@gmail.com

5x GORAZDA TOMÁŠE PLAVNICKÉHO

klášterní bulvár

roč jsem věřící?

Myslím, že jsem v tomto směru, neměl ani moc na výběr. Pocházím totiž z věřící rodiny

a vyrůstal jsem v jedné z nejreligióznější oblasti Slovenska. Všichni tam jsou věřící. Všichni chodí do kostela a jako dítě jsem se vůbec nezabýval tím, že by bylo možné věřícím nebýt. Alespoň do té míry, v jaké se v dětském věku dá mluvit o víře. Až ve čtvrté třídě jsem poznal prvního nevěřícího člověka. Byl to můj spolužák. Vzpomínám si, že jsme toho chlapce, který jako jediný nechodil na náboženství, považovali za atrakci. Ale žádný rozdíl jsme mezi ním a sebou nepozorovali. Vážnější úvahy o víře a nevíře se u mě

objevily až v pubertě. To už se mi více rozšířil horizont možností přístupu k víře. Postupně jsem potkával lidi, o jejichž existenci jsem se do té doby jen učil. Nejvíce mě v té době zaujali buddhisté. Jejich zvláštní oblečení a značně zpomalený způsob života, měl něco do sebe. Kolem šestnácti, sedmnácti let, jsem si poprvé položil otázku, zda křesťanství je to pravé ořechové. Začal jsem se víc do hloubky zajímat o víru v jiných náboženstvích, které jsem podroboval docela silné kritice. Byl jsem naučený argumentovat, dokonce se až hádat. Asi od patnácti let jsem se také začal zajímat o politiku. Jako začínající liberál jsem měl mezi kamarády a ve škole mnoho odpůrců, dokonce i s rodiči jsem se hádal. Vždy mě zajímalo, proč lidé věří. Naštěstí jsem měl možnost s mnoha lidmi si o víře povídat. Sám jsem vnímal, že jsem vnitřně nastaven k víře a postupně jsem pochopil, že to mají podobně všichni lidé.

roč jsem křesťan?

V argumentačním boji mezi náboženstvími, který se odehrával v mé hlavě, vyhrálo křesťanství. Nejen proto, že jsem ho nejlépe znal, ale i proto, že je to jediné náboženství, které mi přišlo zcela logické. Dovolte, abych vám svou argumentaci v krátkosti představil.

Nejprve jsem se zamýšlel nad samotnou podstatou existence Boha. Pokud připustíme, že existuje Bůh, který je všemocný, tak by bylo divné, kdyby byl jenom nějakým prvotním hybatelem (tvůrcem) světa a pak už se o něj dál nezajímal. V tomto narážíme na podstatný rozdíl mezi náboženstvím a filosofií. Já jsem si vybral spíše teorii náboženskou, než jen filosofickou.

Dále jsem uvažoval takto: pokud se tento Bůh o svět a své stvoření zajímá, tak by se měl dát lidem poznat. Bylo by to z jeho strany fér. Když si srovnáme zjevení Boha v jednotlivých náboženstvích, nejbohatší jsou boží projevy v židovství a z něho pramenícího křesťanství.

Tím se dostávám dále. Pokud tento poznatelný a poznatelný Bůh je, tak by měl s člověkem spolupracovat. A tu opět křesťanství vychází nejlépe. Ježíš, který je Božím Synem, spolupracuje s Bohem, ale i s lidmi na spásu světa. Každému nabízí spásu. A to je ten nejdůležitější argument, který mě přesvědčil. Křesťanství nám totiž dává odpověď na otázku lidství. Odpovídá nejen na otázku, kdo je Bůh, ale i kdo je člověk a jak je to s bojem mezi dobrem a zlem. Představuje nám důstojnost člověka, jeho svobodu atd. Tyto otázky byly pro mě velmi důležité. Kdyby náboženství šlo proti lidské důstojnosti a svobodě, o které jsem byl v té době přesvědčen (hlavně politicky), tak by u mě moc nepochodilo.

roč jsem katolík?

Samozřejmě, že mě na Církvi mnoho věcí zlobilo. Je toho opravdu mnoho, co jsem v mládí mohl jen těžce sladit se svým liberálním myšlením. Někdy jsem byl kvůli tomu dost rozpolcený. Snažil jsem si v nitru srovnat svá často protichůdná přesvědčení. Musím ale přiznat, že se mi to dodnes úplně nepovedlo, a to jsem časem od mnoha svých liberálních ideálů upustil. Naštěstí, katolickou církev nejde opustit jen tak, ze dne na den. Naši doma by to asi nerozdýchali, a ani jsem v té době nevěděl, jak se to dělá. Tak jsem zůstal nadále katolíkem, i když jsem měl s Církví problém. Měl jsem v té době štěstí, že jsem poznal také pár dobrých křesťanů, většinou z jiných křesťanských církví, se kterými jsem mohl o věcech otevřeně diskutovat. To oni mi řekli, že diskuse je možná i u katolíků, což pro mě byla novinka. Do té doby jsem měl spíše zkušenost, že něco je pravda a tečka. Nediskutuje se o tom. Ono to tak sice často bývá, ale i tak je nutný dialog. Ale na to jsem přišel až později.

roč jsem premonstrát?

Řeholní povolání je tajemství. Osobně jsem jednoho dne prostě pocítil, že jsem povolán k řeholnímu životu. Jenomže, jak jste jistě vyčetli z mých předchozích slov, u mě není nic jednoduché. Po maturitě jsem chvíli studoval biologii. Pak jsem přišel na to, že to pro mě není, a tak jsem začal pracovat, abych se sám uživil. Chvíli jsem pracoval v oblasti lesnictví, které jsem vystudoval na střední škole, později jsem přešel do stavebnictví. Najednou jsem se ocitl v Praze, kde jsem znal jen premonstráty na Strahově, protože jeden člověk od nás ze vsi byl premonstrátem. Chodil jsem tam v neděli na mše, ale brzy jsem začal chodit také do studentské farnosti, kde je farářem Tomáš Halík. Právě jeho způsob myšlení a důraz na to, že je nutné klást si otázky, na které nechci jenom laciné odpovědi, mi přišel nejvíce normální. Vlastně to spustilo moji duchovní kariéru. Záhy jsem odešel do Polska, kde jsem chtěl vstoupit do řádu. Byl jsem fascinován Božím milosrdenstvím a řekl jsem si, že kde jinde se tomu věnovat než v Polsku, které dalo světu obraz Milosrdného Ježíše od Sv. Faustýny a také papeže Jana Pavla. Postupně jsem přišel na to, že polská církev pro mě není ideální, a tak jsem hledal jiné možnosti. Moji představení mi nabídli Ukrajinu, kam jsem začal jezdit. Byla tam úžasná farnost a skvělý biskup, který měl ve své diecézi pouhých dvacet kněží. Jenomže já jsem nebyl schopný, naučit se dobře ukrajinsky. Lidé mi sice tolerovali, že jsem s nimi mluvil polsky, ale obávám se, že to bylo pouze proto, že jsem Slovák a na Volyni mají Slováky (a Čechy) rádi. V té době jsem postupně začal obnovovat vazby, které jsem měl v Čechách. A pak, aniž bych s někým mluvil o tom, kam bych chtěl jít, přišel mi dopis ze Želiva. Byl od tehdejšího želivského opata Bronislava, který mi napsal, že můžu k želivským premonstrátům kdykoli přijít. A tak jsem přišel a od prvního dne cítím, že tady je mé místo.

Proč jsem kněz?

Jak je vidět, má cesta ke kněžství nebyla jednoduchá. Nemyslím, že bych byl schopen jednoznačně odpovědět, aniž bych vás nejprve neseznámil s mou cestou k víře a křesťanství. Nerozlišuji povolání ke kněžství a povolání řeholní. To, že jsem řeholníkem, s sebou nese i to, že jsem knězem. Tyto dvě věci jsou sice samostatné, ale natolik propojeny, že je vnímám společně.

Tvůj oblíbený biblický citát:

Všechna místa v evangeliích, která popisují nedělní ráno, to jest Ježíšovo zmrtvýchvstání. Ale nejvíc asi Lk 24, 13 – 35. Citát se týká toho, jak se Ježíš zjevuje dvojici učedníků na cestě do Emauz. Nejdříve s nimi jde, diskutuje, klade otázky, a nakonec jim v plné parádě otevře oči. Nějak tak to bylo i se mnou. Myslím, že i my můžeme prožívat to, co zažili ti dva učedníci.

Tvá oblíbená kniha:

Samozřejmě Bible. A pak Malý princ od Antoina de Saint-Exupéryho.

Tvá, oblíbená píseň, film, koníček?

Nevím o tom, že bych měl nějaký oblíbený film. Rád se dívám na takové ty romantické filmy, kde už na začátku víme, jak to dopadne. Ani v hudbě nemám jednu oblíbenou píseň nebo žánr. A co se týče koníčků, tak těch mám hodně, ale ničemu se nevěnuji pořádně. V Želivě jsem zjistil, že mě baví vaření piva - na tom je skvělé to, že výsledkem je něco, co umožňuje scházet se s lidmi, příjemně ochutnávat pivo a vést zajímavé diskuze.

P.S.: Úplně na začátku jsem možná měl upřesnit to, že pocházím z obce Hromoš, která se nachází na severovýchodě Slovenska a má asi pět set obyvatel. Kolem je krásná příroda. Moje rodina je klasická, stejná jako mnoho jiných. Můj otec už nežije, ale mám doma maminku a také tři bratry a jednu sestru. Dokonce už mám i dvě neteře a dva synovce. Na Slovensko se vždy rád vracím. Doma se ale cítím být i v Želivě a vnímám to jako velké Boží požehnání, že tu můžu žít a být.

CO NÁS ČEKÁ:

3.3. 2018 (Sobota po 2. neděli postní)

15:00 hod. Prvosobotní duchovní obnova

4.3. 2018 (Třetí neděle postní)

od 09:30 zpovídání všech, co přistoupí k pomazání nemocných

10:30 mše svatá s udělováním pomazání nemocných

17.3. 2018 (Sobota po 4. neděli postní)

10:00 hod. Setkání želivských terciářů

23.-25.3. 2018 Postní obnova s Václavem Čápem na téma: Boží blízkost v Písni Písni

Přihlašování na recepci: 731 598 889, www.zeliv.eu

25.3.2018 (Květná neděle)

10:15 hod. Průvod z kostela na hřbitově

10:30 Mše svatá

29.3. 2018 (Zelený čtvrtek)

18:00 Mše svatá na památku Večeře Páně

21:00 Bdění s Ježíšem V Getsemanské zahradě – meditace nad zatčením Ježíše Krista

30.3. 2018 (Velký pátek, den přísného postu)

07:30 Ranní chvály a posvátné čtení v kostele

17:00 Křížová cesta propojena s životem Josefa Toufara

18:00 Obřady Velkého pátku

21:00 Sedm Slov Ukřižovaného – rozjímání nad utrpením Ježíše Krista

31.3. 2018 (Velká a svatá sobota – Bílá sobota)

07:30 Ranní chvály a posvátné čtení v kostele

08:00 – 19:30 Celodenní návštěva Božího hrobu – meditace nad Kristovým přijetím smrti a jeho sestoupení do pekel

20:00 Velikonoční vigilie

1.4. 2018 (Velikonoční neděle – Boží hod velikonoční)

10:30 Pontifikální mše svatá

Dále avizujeme:

20.-21.4. 2018 KURZ BIBLICKÝCH POSTAVIČEK

Pod vedením vyškoleného moderátora vyrobíme biblické postavičky. Trup mají z drátu a nohy z olova. Je tedy možné vyjádřit jimi postoj i pohyb (krok, klečení, ruce před obličejem...). Text a jeho děj si vštěpujeme, když se díváme na postoj a rozložení jednotlivých postaviček. Je mnoho možností, jak použít této metody při biblické práci s dětmi i dospělými. Pro biblické příběhy je zvláště vhodné:

- Scénické ztvárnění některého vyprávění (např. postava nerozhodného Piláta v Janově vyprávění o utrpení).
- Pomocí gestikulace postaviček vyjádřit vnitřní postoj nebo niterné dění biblických postav (např. postoj farizeje a celníka).
- Rozestavit postavičky podle textu a vést nad nimi rozhovor (historizující nebo aktualizující).
- Vyprávět biblický příběh a postavičkami přitom vyjadřovat postupně všechno, o čem se vypráví. Chápeme pak text ve všech vztazích.
- Vytvořit postavičkami biblický kontext. Takto se objeví souvislosti a také kontrasty (např. v podobenství o marnotratném synu, u Ježíšovy hostiny s hříšníky).
- Vytvořit scény, které jsou ve vzájemném kontrastu atd.

Víc na: www.biblickedilo.cz, Přihlašování na: farnostzeliv@gmail.com, 606 893 831

Kurz je pro všechny dospělé, nezáleží na věku!

30.3. – 1.6. 2018: SEMINÁŘ V DUCHU SVATÉM

Milí přátelé, bratři a sestry, pouštíme se do dalšího dobrodružství. Není možné zde zmínit všechny podrobné informace týkající se semináře, na který vás všechny zveme, v každém případě zde uvádíme alespoň něco z toho, co je potřeba k absolvování semináře v Duchu Svatém, ale především to, co obdržíte. Nezapomínejte, že Bůh vám chce dát více, než si umíte představit. Ze zkušeností organizátorů a absolventů semináře zde uvádíme alespoň základní podmínky, které musí účastník splňovat, aby měl seminář požadovaný efekt. Tím nechci říct, že Bůh nedovede působit skrze svého Ducha bezpodmínečně nebo na základě našich zásluh. Ani náhodou. Ale jedná se o tzv. „druhý level“, tedy další úroveň ve srovnání s kurzy Alfa a zajedeme na hlubinu. Jak říká Max Kašparů, na hladině plavou jenom leklé ryby. Poklady jsou na dně. Bůh nám chce dát spoustu milostí, ale potřebuje, abychom mu to dovolili, otevřeli svá srdce, měli hlad po jeho darech a žíznil... A tento seminář nám pomůže otevřít se a zbourat všechno, co mu brání přijít a obdarovat nás. Těšíme se na vás! *Tadeáš, Evička, Míla a váš tým.*

Seminář:

- sestaven pro laiky, aby hlouběji prožívali křesťanský život.
- odehrává se každý týden, témata na sebe navazují a intenzita je důležitá
- nejde zde o nějaké naučné pravdy, ale o osobní vztah s Nejsvětější Trojicí
- prohlubuje modlitební život a mezilidské vztahy: Řada účastníků svědčí o tom, že pro hloubku působení semináře nebyly rozhodující přednášky, jako spíš věrné zachovávání a prožívání „tiché chvíle“ modlitby.
- Bezprostřední cíl je příprava pro vylití Ducha Svatého: pomoci účastníkům, aby zakusili nové, mocné život podmiňující vylití Ducha Svatého.
- V centru semináře stojí ne to, co my uděláme pro Boha, ale co On udělá pro nás!
- Vzdálený cíl semináře: Přijmout evangelium a hlásat evangelium – radostnou zprávu dál.

Kdo může být účastníkem:

- Ti, co pravdivě usilují o život podle evangelia.
- Praktikující křesťané navštěvující pravidelně bohoslužby.
(Pokud to účastník nesplňuje, ať nejdřív absolvuje kurzy Alfa, které začnou na podzim.)
- Účastník nesmí mít nic společného s magií, dotazováním se mrtvých, se spiritistickým spolčím, reiki, jóga, jiné praktiky New Age... Pokud v minulosti něčím podobným prošli, ať kontaktují nejprve P. Tadeáše a poradí se...

- Účastník je ochoten přijet na setkání každý týden a zavazuje se nevynechat ani jedno setkání. Nemůže-li se některý účastník, ať už z jakékoliv příčiny, zúčastnit některého setkání, je nutné, aby si ho doplnil o poradě s týmem.
- Účastník se zavazuje každý den alespoň 15-20 min. pro osobní modlitbu. K dispozici dostane na prvním setkání texty, nad kterými bude rozjímat a modlit se.

ÚVODNÍ SETKÁNÍ BUDE NA VELKÝ PÁTEK 30.3. 2018. Kontakty pro přihlášení na seminář:

Evička Svobodová – 728 076 947, e.svobik@centrum.cz

22.4. 2018 (4. neděle velikonoční – Neděle Dobrého pastýře)

10:30 hod. Mše svatá, celebruje novokněz strahovských premonstrátů P. Hyacint

5.5. 2018 Duchovní obnova pro všechny manželské páry v želivském klášteře

13.5. 2018 7. Neděle velikonoční – den matek

10:30 hod. Mše svatá - Posvěcení kaple na želivské kalvárii

19.5. 2018 Svatodušní vigilie

21:00 Slavnostní mše svatá z vigilie

20.5. 2018 Boží hod svatodušní – Slavnost seslání Ducha Svatého

10:30 hod. Mše svatá

25.5. 2018 Noc kostelů

26.5. 2018 Setkání želivských terciářů

9.6. 2018 Den rodiny

Připravujeme a modlíme se za: posvěcení nového obětního stolu v opatském kostele, Podzimní Kurzy Alfa a kurz Manželské večery

Půst posílá modlitby do nebe, jsou to křídla pro jejich cestu nahoru. (sv. Bazil Veliký)

PROSBA ZA ČAS SVOBODY

(Anselm Grün - modlitba pro dobu postní)

Netěším se na dobu postu, ale vím, že mi prospěje. Prosím tě tedy, dobrý Bože, aby se pro mě stala časem milosti, časem vnitřního očistění a svobody. Dej, ať rozpoznám, kde jsem se zapletl do závislostí. Daruj mi tyto dny postní doby jako dobu cvičení vnitřní svobody. Očisti mě od pochmurných emocí, od hořkosti, zklamání a hněvu, aby na poli mé duše mohla vyrůst dobrá a plodná pšenice.

Dobrý Bože, ty sám dáváš tuto postní dobu, abychom se připravili na Velikonoce, na nový život, který se v nás chce rozvinout. Má to být obrácení a změny smýšlení. V minulém roce proběhla postní doba tak rychle kolem mě. Chtěl bych letos prožít tuto dobu tak, aby se změnily mé návyky a mé myšlení se mohlo proměnit.

Chtěl bych se jeden den této doby vědomě postit a modlit za jednoho člověka. Nechci, aby to byla rychlá a nezávazná přímluva. Chci se za něj postit, aby si uvědomoval, že je tebou požehnaný. Půstem mi bude mé tělo celý den připomínat tohoto člověka. Dobrý Bože, přináším tohoto člověka do tvého milosrdenství, aby našel, co potřebuje pro tvou cestu a svůj vnitřní pokoj. Naplň ho svým Duchem, aby našel své pravé "já" a dostal se do souladu se svou podstatou a tvou vůlí.

AMEN